

சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர் மா. இளங்கண்ணன் அவர்களின் சிறுகதை இலட்சியங்களின் ஊனங்கள் - ஒரு சமுதாயப் பார்வை

ரோ. செல்வராணி ^{அ, *}; ஞா. ஸ்டீபன் ^அ

^அ தமிழியல் துறை, மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம், திருநெல்வேலி-627012, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Singapore Writer Ma. Ilankannan's Disadvantages of Short Story Ideals - A Social Perspective

R. Selvarani ^{அ, *}, G. Stephen ^அ

^அ Department of Tamil Studies, Manonmaniam Sundaranar University, Tirunelveli-627012. Tamil Nadu, India.

* Corresponding Author:
roserani72@gmail.com

Received: 29-12-2021
Revised: 18-04-2022
Accepted: 03-05-2022
Published: 12-07-2022

ABSTRACT

One of the most important applications of literature is to express the 'presence' of society. In that aspect, Ma. Ilankannan, the creator has succeeded in portraying the successes, failures, ups and downs, strengths and weaknesses of the Sinhalese Tamils through his short stories. His collection of short stories 'Thoondil Meen' (Bait Fish) was awarded the 'Singapore Literary Award' by the National Book Development Council of Singapore in 2004. The protagonists of the short story 'Elatchiyangalin Unangal' (Disabilities of Ideals) featured in it are Pichaimuthu Kizhavar and Kuvepatti who emigrated from their native country and settled in Singai. These characters that lost their limbs and personal ties during World War II are struggling every day to survive. The purpose of this article is to explore how their dream of visiting their motherland once and for all is disabled like a dumb dream.

Keywords: Ma. Ilankannan, Thoondil Meen, Elatchiyangalin Unangal, Singapore Literary Award

முன்னுரை

தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் தனக்கெனத் தனி முத்திரையைப் பதித்தவர் சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர் மா. இளங்கண்ணன் ஆவார். அறுபதுகளில் எழுதத் தொடங்கிப் பல்வேறு சிறுகதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதி பல உயரிய விருதுகள் பெற்ற பெருமைக்குரியவர் இவர். இவரது சிறுகதைகள் சிங்கை மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகள், மனப்போக்குகள், சிந்தனை மாற்றங்கள், பண்பாட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள், வாழ்வியல் மற்றும் சமுதாயச் சிக்கல்கள் போன்றவற்றைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றன. இவர் அடித்தள மக்களின் அவலங்களைப் படம் போட்டு காட்டுவதில் கைதேர்ந்தவர் என்பதற்கு ஓர் அரிய சான்றாக விளங்குவதுதான் 'இலட்சியங்களின் ஊனங்கள்' ஆகும். இச்சிறுகதையினைச் சமுதாய நோக்கில் ஆய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சிறுகதையின் போக்கு

'படைப்பாளர்களின் படைப்புகள் பொழுது போக்குக்காக வாசிப்பது என்பதில்லாமல் வாசகர்கள் மனத்தில் உற்சாகத்தை ஏற்படுத்துவதோடு மேன்மேலும் படைப்பைப்பற்றிப் பல்வேறு கோணங்களில்

சிந்திக்கத் தூண்டுவதாகவும் அமையவேண்டும்' (Velmurugan, 2008). அவ்வகையில் சிங்கை எழுத்தாளர் இளங்கண்ணனின் படைப்புகளில் அதிகம் காணப்படுவது அன்றைய மக்களின் சமுதாயச் சிக்கல்களும் வாழ்க்கை முறைகளுமே ஆகும். தனிமனித வாழ்க்கை அல்லது சமுதாய வாழ்க்கையின் ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பை வெளிப்படுத்தும் விதமாகச் சிறிய அளவில் அமைந்த கதையே சிறுகதை எனப் பெயர் பெற்றது. கதை சொல்லும் வழக்கமும் கதை கேட்கும் வழக்கமும் காலங்காலமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் செயல். சிறுகதை என்பது "குதிரைப் பந்தயம் போலத் தொடக்கமும் முடிவும் கொண்டு சுவை மிக்கனவாக இருத்தல் வேண்டும்" என்பது சிறுகதை இலக்கியத்தின் தந்தையாகிய எட்கர் ஆலன்போவின் கூற்றாகும் (Varadarajan, 2006). சிறுகதை ஒரு நிகழ்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டோ, உணர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டோ சமுதாயத்தில் புரையோடியிருக்கும் சமூகச் சிக்கல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டோ எழுதப்படுகிறது. அவ்வகையில் எழுபதுகளில் சிங்கையில் நிலவிய சமூகச் சூழல்களை 'இலட்சியங்களின் ஊனங்கள்' என்னும் சிறுகதை அழகாகச் சித்தரிக்கிறது. பொதுவாகச் சிறுகதையினை அறிஞர்கள் பல விதமாக வகைப்படுத்துகின்றனர். அறிஞர் ரோக்கோ பியூமென்டோ இதனை நான்கு வகைகளாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

நிகழ்ச்சியின் மூலம் சிறப்புறும் சிறுகதை

சூழலின் மூலம் சிறப்புறும் சிறுகதை

கதை மாந்தரின் பண்பு நலன்களால் சிறப்புறும் சிறுகதை

கருப்பொருட்களின் மூலம் சிறப்புறும் சிறுகதை என்பனவாகும் (Velmurugan, 2008).

பெரும்பாலும் அனைத்து சிறுகதைகளையும் இந்த நான்கு வகைக்குள் அடக்கலாம். 'இலட்சியங்களின் ஊனங்கள்' என்னும் சிறுகதை, கதைமாந்தரின் பண்பு நலன்களால் சிறப்புறும் சிறுகதை என்ற வரிசையில் அடங்கும்.

கதைச்சுருக்கம்

'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு' என்ற ஆன்றோரின் வாக்கிற்கேற்பக் கதையின் முக்கியக் கதாபாத்திரங்களான பிச்சைமுத்துக் கிழவரும் குவேப்பாட்டியும் தங்கள் பிறந்த நாட்டைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்து சிங்கையில் குடியேறியவர்கள். காதலும் வீரமும் மறத்தமிழனின் இரு கண்கள் என்பதற்கிணங்க பிச்சைமுத்துக் கிழவர் இந்தியாவிலிருந்து பிழைப்புத் தேடி சிங்கை வந்து, இங்குத் தாய்நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காக நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் திரட்டிய போர்ப்படையில் சேர்ந்தார். நாட்டிற்கான போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுப் போர்க்களத்தில் தன் இடது காலை இழந்து தான் எந்த மண்ணின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடினாரோ இறுதியில் அம்மண்ணை மிதிக்க இயலாத நிலையில் உடல் ஊனமுற்றதோடு நில்லாமல் வறுமை என்ற ஊனமும் அவரைப் பற்றிக்கொண்டது. இவர்கள் தங்கள் தாய்நாட்டிற்கு மறுபடியும் செல்வதை இலட்சியமாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் இவர்கள் இருவரது இலட்சியமும் ஊனமாகப் போய்விடுகிறது.

கதையின் தொடக்கம்

'தலைமுடியும் தாடியும் வெள்ளைக்கொடி காட்டிவிட்டிருந்தன. பார்வையும் மங்கிவிட்டிருந்தது' எனப் பிச்சைமுத்துக் கிழவரின் புறத்தோற்றத்தைக் காட்டியதன் மூலம் நேரடியாகக் கதாபாத்திரத்தினை அறிமுகப்படுத்துகின்றார். சிறுகதை என்பது படிப்பவர்களுக்குச் சலிப்பினை ஏற்படுத்தாமல் அடுத்தது என்ன என்ற எதிர்பார்ப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற இலக்கணத்திற்கு ஏற்ப 'நேற்று வரவில்லையே! இன்றும் வரக்காணோமே! காரணம் என்னவாக இருக்கும்' என்று ஒரு காதலன் காதலியைக் காணாததால் ஏற்படும் தவிப்பினைக் கதையின் தொடக்கத்தில் காட்டியுள்ளார். ஒருபக்கம் வயதான தோற்றத்தினை அறிமுகப்படுத்தியவுடன் காதல் உணர்வினையும் தந்து வாசகர்களை முரண்பாடான நிலைக்கு இட்டுசெல்வதும், பின்னர் அவ்வறவானது அனைத்தையும்

கடந்த ஓர் உன்னதமான நிலையில் இருப்பது என்று உணர்த்துவதும் ஆண் பெண் உறவின் மகத்துவத்தினைச் சமுதாயத்திற்கு வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

கருப்பொருள்

இச்சிறுகதையில் உடல் ஊனமுற்றவர்கள் படும் துன்பமும் ஏழைக்கு ஏழையே கை கொடுப்பார்கள் என்ற உண்மையும் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. உடற் குறைபாடுடையவர்களுக்கும் மற்றும் ஏழ்மையில் அல்லலுறுபவர்களுக்கும் வசதி படைத்தவர்கள் உதவி செய்ய முன்வராததோடு அவர்களது முன்னேற்றத்திற்கும் தடைக்கற்களாக இருக்கின்றனர். இந்தச் சமுதாயத்தில் ஏழைகளின் இரத்தத்தை உறிஞ்சி, உயர்ந்தவர்கள் என்ற போர்வையில் வாழும் சிலர் இன்னும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இவர்கள் தங்களின் சுகபோக வாழ்விற்காகத் திருடுவது, அடித்தட்டு மக்களது வாழ்வின் சின்னச் சின்னக் கனவுகளைக்கூடச் சிதைத்துவிடுவதால் அவர்களது இலட்சியங்கள் ஊனமாகின்றன என்பதனையே மையக்கருத்தாகக் கொண்டுள்ளது இச் சிறுகதை.

தலைமைப் பாத்திரத்தின் பண்பு நலன்கள்

இச்சிறுகதையின் தலைமைப்பாத்திரம் குவேப்பாட்டி. இவர் சீனாவிலிருந்து சிங்கையில் குடிபுகுந்தவர். ஜப்பானியர்களால் தன் காதல் கணவரை இழந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் போர்க்காலத்தின் போது செடிகளின் நடுவே பாதுகாப்பிற்காகக் குனிந்தபடியே ஓடி கூன் முதுகையும் வரமாகப் பெற்றாள்.

“அரிதரிது மானிடர் ஆதல் அரிது

மானிடர் ஆயினும் கூன்குருடு செவிடு

பேடு நீங்கிப் பிறத்தல் அரிது”

என்ற ஒளவையின் பாடல் வரிகளுக்கு ஏற்ப உடற்குறைபாடன்றிப் பெற்ற அரிய மானுடப் பிறவியினை நாட்டு நலனிற்காகத் தியாகம் செய்த கருணை உள்ளம், வறுமையின் கோரப்பிடயில் சிக்கி ஒருசாண் வயிற்றுக்காகப் போராடும் அவல நிலைக்கு ஆளாகியது (Chidambaranatha Mudaliar, 1940; Sheeba & Praveen Sam, 2021).

சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் என்பது காலங்காலமாகப் புரையோடிக்கொண்டிருக்கும் ஒன்றாகும். வறுமையின் உச்சத்தினைச் சங்க கால முதல் இக்காலம் வரை நாம் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். சங்கப் புலவர் பெருஞ்சித்திரனாரின் குடும்பம் வறுமையில் உழன்றதைப் புறநானூறு பாடல் ஒன்று அழகாகச் சித்தரிப்பதனைக் காண்போம்.

“ஆடு நனி மறந்த கோடு உயர் அடுப்பின்

ஆம்பி பூப்ப, தேம்பு பசி உழவா

பாஅல் இன்மையின் தேலொடு திரங்கி

இல்லி தூர்ந்த பெல்லா வறுமுலை”

சுவைத்தொறு ஆழுஉம் தன்மகத்து முகம் நோக்கி (Swaminatha Iyer, 1971)

என்று வறுமையின் கொடுமையில் சிக்கித் தவித்த குடும்ப நிலையினை இப்பாடலில் காணலாம். இது போன்றதொரு சூழலில்தான் வயிற்றுப்பிழைப்பிற்காக அன்றாடம் உழன்று கொண்டே இருக்கின்றாள் குவேப்பாட்டி.

“மண்திணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே”

என்ற மணிமேகலை காப்பியத்தின் பாடல் வரிகளுக்கு ஏற்பத் தன் அவலநிலையிலும் பிச்சைமுத்துக் கிழவருக்குத் தினமும் கோப்பியும் ரொட்டியும் வாங்கித் தருவதனை வாடிக்கையாகக் கொண்டிருந்தாள் (Chithalai Saathanar, 2010). ஐந்தடி மூலையில் ஆறடி உடம்பைக் கிடத்தி வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் பிச்சைமுத்துக் கிழவருக்குக் கால் இல்லாத குறையைப்போக்கி, அவருக்கு உறுதுணையாக இருந்து உதவி வருகிறார். 'இந்தப் பரந்த உலகில் அவர் மேல் பற்றும் பாசமும் உள்ள ஒரே உயிர் அவள்தான்' என்ற வரிகள் எவ்வாறு குவேப்பாட்டி பிச்சைமுத்துக் கிழவருக்கு உறுதுணையாக இருந்துள்ளார் என்பதற்கான சான்றாகும். 'நீ இந்த வேலை செய்துவிட்டு ஒவ்வொரு நாளும் எனக்கு ரொட்டி வாங்கி தருகிறாயே' என்று உள்ளம் உருக குவேப்பாட்டியை நோக்கி அவர் கேட்கும்போது 'அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும் தாழ்' என்ற திருவள்ளுவரின் வாசகம்தான் வாசகர் உள்ளத்தில் அலைமோதுகிறது.

'தன் பெண்டு தன் பிள்ளை சோறு வீடு

சம்பாத்தியம் இவையுண்டு தானுண்டென்பான்

சின்னதொரு கடுகு போல் உள்ளம் கொண்டோன்

தெருவார்க்குக் பயனற்ற சிறிய வீணன்!'

தன் மனை, தன் மக்கள், தன் செல்வம் எனும் குறுகிய எண்ணங்கொண்டவர்களைக் கடுகுபோன்ற உள்ளங்கொண்டவர்கள் எனச் சாடுகின்றார் பாரதிதாசன் (Bharathidasan, 2011). மனிதர்களிடம் சுயநலம் அகன்று பொதுநலம் மேலோங்க வேண்டுமென்பதனைச் சமுதாய விழுமியமாக ஆசிரியர் குவேப்பாட்டி என்ற கதாபாத்திரத்தின் வழி உணர்த்துகின்றார்.

துணைப்பாத்திரத்தின் பண்பு நலன்கள்

இக்கதையின் துணைப்பாத்திரமாகப் பிச்சைமுத்துக்கிழவர் என்ற பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது. இவர் இந்தியாவிலிருந்து சிங்கை வந்து நாட்டின் சுதந்திரத்திற்காகப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு ஊனமுற்றுப் பிச்சை எடுத்து தன் வாழ்நாளைக் கழித்து வருகிறார். இவருக்கு உறுதுணையாகக் கணவனை இழந்த குவேப்பாட்டி உதவிவருகிறார். ஒருநாள் குவேப்பாட்டி காய்ச்சலால் படுத்தபடுக்கையானாள். குவேப்பாட்டியைக் காணாததால் அவரைப் பார்க்கச் செல்கிறார் பிச்சைமுத்துக் கிழவர். காய்ச்சலால் அவதிப்படுபவளை மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்ல கையில் பணமில்லாததால் ஒற்றைக்காலில் நின்று 'ஐயா! இந்த ஏழைக்கு உதவி செய்யுங்க ஐயா!... வீட்டில் ஒரு உயிர் காய்ச்சலால் துடிக்குது ஐயா! அவளை மருத்துவரிடம் அழைச்சிட்டுப்போய்க் காட்டக் கையில் சல்லிக்காசுகூட இல்லையப்பா' என்று பிச்சை எடுத்து மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார். அன்பு என்பது அனைத்தையும் கடந்தது அது தன்னலம் கருதாது என்பதனை இவ்வரிகள் இங்கு நமக்குப் புடம்போட்டு விளக்குகின்றன. இவ்வாறு தன் இலட்சியத்தினை நிறைவேற்றுவதற்காக வாழ்ந்த அவ்வுயிரைக் காப்பாற்ற முடியாமல் தவிக்கும் பரிதாபத்திற்குரிய பாத்திரமாக இத்துணைப்பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளது.

உழைப்பின் மேன்மை

'தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்' என்று வீர முழக்கம் செய்தார் முண்டாசுகவி பாரதி. ஆனால் இக்கதையின் நாயகி உழைப்பதற்கு வயது ஒரு தடையல்ல உயிர் பிரியும் வரை தன்னால் இயன்ற அளவு உழைத்து வாழ வேண்டும் என்ற தற்சார்புடன் செயல்படுகிறார். கிடைத்ததையெல்லாம் செலவழித்துவிடாமல் 'கையில் வாங்கினேன் பையில் போடல, காசு போன இடம் தெரியல' என்றில்லாமல் ஒவ்வொரு நாளும் தான் சம்பாதித்த பணத்தைச் சேமித்து வைத்து அதனை ஒரு பெட்டிக்குள் போட்டு 400 வெள்ளிக்கு மேல் சேர்த்து வைத்து விடுகிறார். ஆனால் தன்னுடைய வயிற்றுப் பிழைப்பிற்கு ஒரு ரொட்டியும் ஒரு கப்பு கோப்பியும் என்று தன்னுடைய வாழ்க்கையை உலர்ந்த ரொட்டித்துண்டுகளுடன் ஒட்டி உலர்ந்த கூன் உடலுடன்

நகர்த்தி விடுகிறாள். முதியோர்கள் என்றால் பிறரது ஆதரவுடன்தான் வாழ்க்கையை நகர்த்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்திற்கு விலக்காகச் சுயமரியாதையுடன் வாழும் பாத்திரமாக ஆசிரியர் குவேப்பாட்டியைச் சித்தரிக்கின்றார். தள்ளாடும் வயதிலும் உழைத்து சம்பாதித்ததோடு நில்லாமல் இன்னொரு ஜீவனுக்கும் உணவளித்து அதன் வயிற்றுப் பசியைப் போக்குகிறாள் குவேப்பாட்டி.

“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃது ஒருவன்

பெற்றான் பொருள் வைப்புழி”

(Parimelalhagar, 2002)

என வள்ளுவப் பெருந்தகைப் பசிதவிர்த்தலின் மேன்மையைச் சுட்டுதலுக்கு ஏற்பக் குவேப்பாட்டியும் வாழ்ந்து வருவதன் மூலம் சமுதாயத்தில் உழைப்பின் மேன்மையும் பிறருக்கு உதவும் மானுடப் பண்பினையும் வலியுறுத்துகின்றார் ஆசிரியர்.

பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு

மக்களின் வாழ்க்கையில் மானுடப் பண்புகள் கடல் கடந்து சென்றாலும் அவர்களுடன் ஒட்டிக் கொண்டு செல்லும் என்பதற்குக் குவேப்பாட்டி சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக இருக்கிறார்.

“பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை”

என்றார் ஐயன் வள்ளுவர் (Parimelalhagar, 2002). இக்குறளிற்கு இலக்கணமாக ஐந்தறிவு படைத்த ஜீவன் முதல் ஆறறிவு படைத்த மானிட பிறவிக்கும் உதவி வந்தவள்தான் குவேப்பாட்டி. அவளுக்கு உறுதுணையாக இருந்தது ஐந்தறிவு ஜீவனான அவளுடைய நாய் ஒன்றுதான். தன் எஜமான் மறைந்தவுடன் தானும் உயிர்துறந்த நாயைப்பற்றிய கல்வெட்டினைத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் கண்டறிந்த செய்தி நாமெல்லாம் அறிந்த ஒன்றே. இக்கதையிலும் குவேப்பாட்டி இறந்த சோகத்தைத் தாழாத நாய், உண்ணாநோன்பிருந்து தன் உயிரை மாய்த்து விட்டது என்று ஆசிரியர் ஐந்தறிவு ஜீவன் உயிர்தியாகம் செய்ததைச் சித்தரித்திருப்பது கல்வெட்டு செய்தியினையும் விஞ்சிவிட்டது அல்லவா? பிற உயிர்களிடத்தில் அன்பு வேண்டும் என்ற வள்ளலாரின் கருத்துகளுக்கு உரம் சேர்க்கிறது இச்செயல். தன் குடும்பத்தினரிடம் அன்பு செலுத்தி அவர்களை அன்புடன் அரவணைக்க நேரமில்லாத இந்த அவசர உலகில் ஐந்தறிவு ஜீவன் செய்த செயல் அரக்க குணத்தோடு மானிடப் பிறவி என்றே இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அரக்கர்கள் மத்தியில் அன்பு என்றால் என்ன? கருணை என்றால் என்ன? நன்றி என்றால் என்ன? என்பதற்கு ஐந்தறிவு ஜீவனை உதாரணம் காட்டியிருப்பது மானுடர்களிடம் இருக்க வேண்டிய நன்றியுணர்வின் மகத்துவத்தை இவ்வுலகிற்குப் பறைசாற்றுகின்றது.

“கருணை ஒன்றே வடிவாகி எவ்வுயிரும்

தம்முயிர்போல் கண்டு

எத்துணையும் பேதமுறாது தெவ்வுயிரும்

தம்முயிர் போல் எண்ணி

எங்கே கருணை இயற்கையில் உள்ளன

அங்கே விளங்கிய அருட்பெருஞ் சிவமே”

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் வள்ளலார் உயிர்களிடத்தில் அன்பு கொண்டு விளங்குதல் வேண்டும் என்ற உயரிய பண்பினை விளக்குகிறார் (Vallalar, 2004). இப்பாடல் வரிகளுக்கு இலக்கணமாகவே குவேப்பாட்டியும் விளங்கியுள்ளார்.

இன நல்லிணக்கம்

'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் வரிகளுக்கு ஏற்பப் பல்லினச் சமுதாயமான சிங்கையில் சீனர், தமிழர், மலாய் எனப் பல சமூகத்தினரைச் சேர்ந்த மக்கள் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி ஒருவருக்கொருவர் உதவிக் கரம் நீட்டி வாழ்ந்து வரும் பழக்கம் அன்றிலிருந்து இன்று வரை வேரூன்றி விட்டது என்பதனை இந்தியரான பிச்சமுத்துக் கிழவருக்குச் சீன மாதுவான குவேப்பாட்டி உற்றதுணையாக இருப்பதாகக் கதையினைப் படைத்திருப்பது சிங்கையின் இன ஒற்றுமைக்குக் கட்டியம் சேர்க்கின்றது. 'நேரம் வரும்போது எது எது நடக்குமோ அது நடந்துதானே தீரும். இனி நானும் பிழைக்க மாட்டேன்!' என்றவாறு சங்கு ரவிக்கைப் பைக்குள் கையைவிட்டாள் சாவியை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தாள்' என்னும் வரிகளின் மூலம் குவேப்பாட்டி தன் உயிர்பிரியும் வேளையில், தான் சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தைப் பிச்சமுத்துக் கிழவருக்குத் தந்த பிறர்நலம் பேணும் பண்பானது மதம், இனம் போன்ற பேதங்களைக் கடந்ததுதான் என்பதனைப் படைப்பாளர் இங்குச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

கதைமாந்தர்களின் இலட்சியங்கள்

'நாடு இருந்தும் நாடற்றவர்களாய் நானிலமெங்கும் அலைகிறார்கள். திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடவல்ல தமிழர், திரைகடலிலும் உயிரையும் உடலையும் இணைத்து வைக்கத் துடியாய்த் துடிக்கிறார்கள்' (சாமி அப்பாத்துறை) எனப் புலம்பெயர்த் தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறை கூறப்படுகிறது (Samy appadurai, 1995). ஒற்றைக் காலுடன் வாழ்ந்த பிச்சமுத்துக் கிழவருக்குத் தான் பிறந்த மண்ணில் மறுபடியும் கால் பதிக்க வேண்டும் என்பது வாழ்நாள் இலட்சியமாக இருந்தது. குவேப்பாட்டி காய்ச்சலால் அவதிப்பட்டிருந்தபோது தனக்கென்று இருந்த ஒரே ஒரு ஜீவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற இலட்சியத்துடன் குவேப்பாட்டியை மருத்துவமனைக்கு அவர் கொண்டுவந்தும் காட்சியின் வாயிலாக, வாசகர் மனத்தில், ஒருவருக்குத் துணை என்பது இளமை பருவத்தில் தேவை என்பதனைவிட முதிர்்பருவத்தில்தான் அவசியம் என்ற வாழ்க்கைத் தத்துவத்தினைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். மனிதன் என்பவன் ஒரு சமுதாய விலங்கு, அவனால் தனித்து வாழ இயலாது என்பதனைப் பிச்சமுத்துக் கிழவரின் வழி எடுத்துரைக்கின்றார்.

ஊனமாய்ப் போன இலட்சியங்கள்

இரண்டு வெவ்வேறு உடல் ஊனமுற்ற கதாபாத்திரங்களைப் படைத்து அன்பு செலுத்துவதில் ஒருவருக்கொருவர் சளைத்தவர்கள் இல்லை என்பதனையும் அன்பிற்கு உடல் ஊனம் ஒரு தடை அல்ல என்பதனையும் 'இலட்சியங்களின் ஊனங்கள்' என்ற சிறுகதையின் மூலம் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். தான் சேமித்து வைத்திருந்த பணத்தைக் குவேப்பாட்டி தன் மருத்துவத்திற்கும் செலவழிக்காது பிச்சமுத்துக் கிழவர் இந்தியாவுக்குத் திரும்பச் செல்வதற்காக மட்டும்தான் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற இலட்சியத்துடன் சாவுடன் போராடி இறுதியில் தோற்றுவிடுகிறார். குவேப்பாட்டி இவ்வுலகை விட்டு மறைந்த பின் தாய் நாடான இந்தியாவிற்குத் திரும்பி விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் அதற்கான பயண ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டு வருகிறார் பிச்சமுத்துக் கிழவர். எதிரே நான்காவது மாடியில் வாழ்ந்து வந்த நாயினும் கீழான நன்றிகெட்ட அரக்கக்குணம் படைத்த விலங்கு ஒன்று இவர்களது நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துக் கொண்டே வந்தது. அது யாருக்கும் தெரியாமல் குவேப்பாட்டி சிறுக சிறுக சேர்த்து வைத்திருந்த பணத்தைக் கெளவிக்கொண்டு சென்று விட்டது. பணம் திருடுபோன அதிர்ச்சியில் மனமுடைந்து போய் இந்தியா செல்ல வேண்டும் என்ற இலட்சிய கனவு ஊனமாகிவிட்ட நிலையை எழுத்தாளர் உருக்கமான நிலையில் வாசகர்கள் மனதில் ஆழப் பதிய வைத்து விடுகிறார்.

சமுதாயப் பண்பாட்டுக் கூறுகள்

சீனர்களின் பழக்கவழக்கப்படி ஆண் ஒருவர் இறந்தால் அவரது மரண ஊர்வலத்தின்போது சிங், சிங் என்று கேசண்டி ஒலி முழங்குவதையும் முகப்பில் புலி பொம்மைகள் மாட்டி வைத்திருப்பதையும் அதுவே இறந்தவர் பெண்ணாக இருப்பின் கொக்குப் பொம்மைகள் மாட்டி வைத்திருப்பதையும் சிறுகதையில் வெளிப்படுத்தியிருப்பது சிங்கையின் பண்பாட்டையும் பழக்க வழக்கங்களையும் வெளியுலகிற்கு இக்கதை மூலம் ஆசிரியர் வெளிக்கொணர வேண்டுமென்ற எண்ணத்திற்கு உரம் சேர்க்கிறது.

சமுதாயச் சிக்கல்கள்

'ஏழையின் சிரிப்பில், இறைவனைக் காணலாம்' என்னும் வரிகள் வெறும் கானல்வரிகளாகவேதான் இன்றைய உலகில் தெரிகின்றது என்பதனை ஆசிரியர் இக்கதையின் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறார். இத்தகைய உலகைப் பார்க்கவிரும்பாத ஆசிரியர் 'இந்த உலகத்தைப் பார்க்காமல் குனிந்து கொண்டே திரிந்த குவே ஒரு வகையில் கொடுத்து வைத்தவர்தான்' என்ற வரிகளில் வழி தனக்குத் தானே ஆறுதல் சொல்லிக் கொள்கிறார். ஏழைகள் என்றும் ஏழைகள்தான், அவர்களை உயர்த்த, வளமோடு வாழ வைக்கச் செல்வந்தர்கள் முன்வருவதில்லை, 'உயரத்திலிருக்கும் அவர் உதவமாட்டார்' என்ற பிச்சைமுத்துக் கிழவரின் மனக்கிடங்கின் வழி பிறர் துன்பங்களைக் கண்டு எள்ளி நகையாடிக் கொண்டிருக்கும் கூட்டம் இன்னும் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது என்பதனைப் படைப்பாளர் நன்கு விளக்குகிறார். இவ்வாறு சமூகத்தில் அன்றும் இன்றும் ஆண்டான் அடிமை, ஏழை பணக்காரன், உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்ற பாகுபாடுகள் நிலவி வருகின்றன என்பதனை 'உதவி செய்யாமல் சிரிக்கும் உலகம்' என்ற வரிகள் வழியாக ஆசிரியர் இக்கதையின் மூலம் வெளிச்சமிட்டு உலகிற்குக் காட்டுகிறார்.

சிறுகதையில் முரண்

சிறுகதையில் முரண் என்பது வாசகர்களின் சிந்தனைக்கு விருந்தாக அமையும் பகுதியாகும். அவ்வகையில் சிங்கை எழுத்தாளர் மா. இளங்கண்ணன் இக்கதையில் வாசகர்களின் உள்ளத்தைப் புதியதொரு சிந்தனைக் கோணத்திற்கு இட்டுச் செல்கிறார் என்றால் அது மிகையாகாது. தான் பிறந்த மண்ணை முத்தமிட்டு ஆகவேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் வாழ்கிறார் பிச்சைமுத்துக் கிழவர். ஆனால் தான் பிறந்த நாடான சீனாவுக்குச் செல்வதற்கான வாய்ப்பு இல்லாவிட்டாலும் பிச்சைமுத்துக் கிழவரையாவது பிறந்த நாட்டுக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்று பாடுபடுகிறார் குவேப்பாட்டி. இவ்வாறு ஆசிரியர் தன் படைப்பில் முரண்பட்ட கதாபாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார். இவ்வுலகில் இன்னும் பண்புடையவர்கள் வாழ்கின்றனர் என்பதற்குச் சான்றாக மருத்துவரைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவது ஒரு புறமிருக்க, வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டி சம்பாதித்த பணத்தைக் கன்னமிட்டுச் செல்கின்ற அவலநிலையைச் சுட்டி, இல்லாதவரிடமிருந்து இருப்பதும் எடுக்கப்படும் என்ற முரண்பட்ட சூழலை ஆசிரியர் மறுபுறம் படைத்திருப்பது வாசகர்களின் சிந்தனைக்கு விருந்தாக அமைகிறது.

மொழிநடை

தனித்தமிழ்ப் பற்று மிக்கப் படைப்பாளர் கூடுமானவரை பிறமொழிக் கலப்பின்றித் தூய தமிழில் தம் படைப்பினைப் படைத்திருப்பது தமிழ் மொழியின் மீது அவருக்கிருந்த மொழி வளத்தினையும் காதலையும் வெளிப்படுத்துகிறது. ஓர் இடத்தில்தான் 'டாக்டர்' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். இதைத்தவிரக் கதையின் வேறு எப்பகுதியிலும் அவர் பிறமொழி சொற்களைக் கையாளவில்லை. மேலும், எழுத்து நடையும் பேச்சு நடையும் இரண்டற கலந்த நிலையில் கதையினை வடித்துள்ளார் ஆசிரியர். கிரிச், கிரிச், கட, கட, சிங், சிங் போன்ற ஒலிக் குறிப்புகளையும்

பயன்படுத்தியுள்ளார். கதையின் வெற்றிக்கு ஆசிரியரின் மொழிநடை மிகப்பெரிய பங்காற்றியுள்ளது என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

ஆய்வுப் பயன்

புலம்பெயர்த் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற நாடுகளில் அவர்களின் வாழ்க்கைச் சூழல்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்ற இலக்கியங்கள் பல இன்று வெளிவந்த வண்ணம் இருக்கின்றன. அறுபதுகளிலும் எழுபதுகளிலும் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கைச் சூழல் என்பது பல்வேறு சமுதாயச் சிக்கல்களைக் கொண்டிருந்தது. தாய்நாடுகளிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து பிற நாடுகளில் சென்று பணிபுரிபவர்களிடம் தான் பிறந்த மண்ணில் மறுபடியும் வாழ வேண்டும் அங்குதான் தங்களுடைய இறுதி நாட்களைக் கழிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை எப்போதும் அவர்களின் அடி மனத்தில் வேருன்றி ஆழப்பதிந்திருக்கும் என்பதனை மிக அழகாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது இச சிறுகதை.

தன் நாட்டிற்காகத் தன் உடலையும் உயிரையும் தியாகம் செய்து அந்நாட்டிலேயே பிச்சை எடுக்கும் அவல நிலைக்கு ஆளாகி இருக்கும் தமிழ் மக்களின் அவல நிலையைத் திறம்பட வெளிப்படுத்துவதோடு தான் சென்ற இடத்தில் பிறருக்கு உதவி, தான் சேர்த்து வைத்த பணத்தைத் தனக்கென்று மட்டும் பயன்படுத்தாமல் தான் வாழ்கின்ற, தன்னை வாழ வைத்த சமுதாயத்தில் துன்பப்படுபவர்களுடன் பகிர்ந்து வாழ வேண்டும் என்ற உயரிய கொள்கைகளை ஆசிரியர் வலியுறுத்துகின்றார்.

முடிவுரை

‘இலட்சியங்களின் ஊனங்கள்’ என்னும் சிறுகதை, உடல் ஊனமுற்ற முதியவர்களின் வாழ்க்கையை அழகாகச் சித்தரிக்கிறது. தாய்நாட்டை விட்டு வெளிநாட்டில் சென்று வாழ்கின்றபோது அந்நாட்டில் அவர்கள் அனுபவிக்கின்ற துன்பங்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது. ஏழ்மை என்பது சமுதாயத்தில் புரையோடிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் அவலம் என்பதனையும் அதனை ஒழிப்பதற்குச் சமுதாயத்தில் பலர் தடையாக இருக்கிறார்கள் என்னும் சமூக அவலத்தினை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது இச்சிறுகதை. தன் வாழ்நாளில் ஒருமுறையேனும் தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணில் கால் பதித்து விட வேண்டும் என்ற ஏக்கம் புலம்பெயர்ந்து வாழும் அனைத்து தமிழர்களிடமும் துளிர் விட்டுக்கொண்டே இருக்கும் என்பதற்கு இச்சிறுகதை ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது. தனது இலட்சியம் ஊனமாகப் போய்விட்டது என்பதனை, அவர் கண்ணீரால் போட்ட கோலம் இந்தியாவாக மாறியது என்றும் உப்பீரைக் கடந்து சென்று காண வேண்டிய இந்தியாவைத் தன் கண்ணில் வடிந்த கண்ணீரால் கண்டுகொண்டார் எனப் பொருள்பட முடித்திருப்பது ஆசிரியரின் வெற்றிக்கு முத்தாய்ப்பாய் அமைந்துள்ளது.

References

- Bharathidasan, (2011) Bharadhidasan Kavithaigal, Ainthinai Pathippagam, Chennai, India.
- Chidambaranatha Mudaliar, T.K., (1940) Thanipadal Thirattu, Vittiya Ratnakaram Press, Chennai
- Chithalai Saathanar, (2010) Manimegalai, Kizhakku Pathippagam, Chennai, India.
- Elangkannan, (2006) Ma Elangkannan Sirukathaigal, Vol 1, National Arts council, Singapore
- Meiyappan, Sa., (2006) Bharathiyar Kavithaigal, Manivaasagar Pathippagam, Chennai, India.
- Parimelalhagar, (2002) Thirukurral, Saradha Pathippagam, Chennai, India
- Samy appadurai, (1995) Pulam Peyarnta Tamilan, Eelanadu veliyedu, Canada, USA
- Sheeba, T., & Praveen Sam, D., (2021) Literary Interpretations based on the studies on Occasional Verses of the Medieval Period. International Research Journal of Tamil, 3(3), 82-88. <https://doi.org/10.34256/irjt21311>
- Swaminatha Iyer, U.V., (1971) Purananooru Moolamum Uraiyum, U.Ve.Sa, Noolaga nilayam, Chennai, India.

Vallalar, (2004) Thiruvarutpa, Thiru Arutprakasa Vallalar Deiva Nilayam, Vadalur, India,

Varadarajan, M., Ilakkiya Marabhu, Paari nelaiyam, Chennai, India

Velmurugan, R., (2008) Singapore Tamil literature: A multidimensional perspective, Tamil Art Printers Pvt. Ltd, Singapore

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License